

Viharsarok Népe

TERJESZD
A VIHARSAROK NÉPÉT!

AZ MDP BÉKÉSMEGYEI PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

1953 DECEMBER 24., CSÜTÖRTÖK

Ára 50 fillér

IX. ÉVFOLYAM, 301. SZÁM

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának határozata a mezőgazdasági termelés fejlesztéséről

(Tegnap közleményünk folytatása.)

4. A rizs vetésterületét a rendelkezésre álló öntözővíz mennyisége, valamint a termelés egyéb szükségleteinek kielégítése alapján az 1953. évről képest 1954-re 49 százalékkal, az elkövetkező három év alatt pedig fokozatosan 80 százalékkal kell növelni. Bizsajtáink közül általánosságban a Dunghán Shali és a székesi szakállás-fajtákat, az északi rizavidékeken és egyes kijelölt rizsterületeken a kraszodari rizsfajtát kell termelni.

IV. A takarmánytermelés fejlesztéséről

Allatállományunk takarmányellátása elégtelen s különösen felforrósított szegény.

Országosan a szükségesnél kisebb területen termelünk takarmányt. Gyakran nem azokat a takarmánynövényeket termelik, amelyek a helyi viszonyoknak legjobban megfelelnek s a legjobb takarmányértéket adják. Elhanyagolt a felforrósított pillangósvirágú takarmánynövények és ezek keverékeinek termelése. Sok hiba van a takarmányfélék betakarításában, tartósításában, tárolásában és felhasználásában is.

Viszonylag nagy területet elfoglaló legelőink és rétjeink nagyon elhanyagoltak, termésük alacsony és rosszminőségű.

Az állatállomány részére szilárd takarmányalapot kell teremteni, amelynek érdekében a következő intézkedéseket kell végrehajtani:

1. Az ország különféle vidékein az illető vidék talaj- és éghajlati viszonyainak leginkább megfelelő takarmánynövényeket és fajtákat kell termelni.

A legértékesebb takarmánynövények, az évelő pillangósvirágú - elsősorban a lucerna - szilárd takarmányok vetésterületét 1954. évben 750.000 kat. holdra, 1955. évben 800.000 kat. holdra, 1956. évben 885.000 kat. holdra kell növelni. Legfontosabb szilárd takarmányfajtáink, a lucerna terméshozamát az elkövetkező három év alatt országosan kat. holdanként 3 mázsa szónával kell emelni. Ennek érdekében:

a) A lucerna és egyéb évelő pillangósvirágú magvaiból szilárd vetőmagot kell termelni. A termelőszövetkezeteknek és az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztnak 1954. évben 3000 mázsa, 1955. évben 8500 mázsa, 1956. évben 10.000 mázsa lucernavetőmagot kell kölcsönadni azaz, hogy azt két éven belül kifogástalan minőségű termésből, azonos súlymennyiségben adják vissza.

b) A lucerna magtermelésének növelése érdekében is meg kell javítani a termelési eljárást s nyári vetés és a pótbeperzés elterjesztésével. A lucernamag ára mázsaenként 1500 forint legyen és ehhez kell arányosítani a többi évelő takarmányfélék magvainak árát is. A géppálmások, állami gazdaságok a cséplési időnyben megfelelő számú cséplőgépet állítsanak a lucerna- és a heremag cséplésére.

c) A lucernaszéna és a többi évelő pillangósvirágú szilárdtakar-

mány növény szénakészítési veszteségeinek csökkentésére el kell terjeszteni Künd Edő egyetemi tanár rendszárazási módszereit.

d) A lucerna- és vöröshere-táblákon égetéssel, vegyszerekkel rendszeresen és kötelezően irtani kell az arankát. A termelők a kártékony rovarokat bogárfogással, permecézzel, porozással pusztítsák. Meg kell szervezni a rovarirtást pulykával és gyöngyössel is.

2. A szilárd takarmányalap megteremtése érdekében a legfontosabb és legnagyobb takarmányértéket adó kukorica országos termésátlagát az utolsó hat év átlagához képest három év alatt kat. holdanként két mázával kell emelni. A kukoricát lehetőleg istállótrágyázott, s öszszel mélyen szántott földre kell vetni. Rendkívül fontos, hogy mind a termelőszövetkezetek és állami gazdaságok, mind az egyéni gazdálkodók a kukoricát legalább háromszor megkapják és alkalmazzák minél többen a pótbeperzést, amely az elmúlt évek tapasztalatai alapján jelentős termésmöbbltetet hoz.

A termelőszövetkezetek és az állami gazdaságok a kukoricát lehetőleg négyzetes művelésre vessék, a kapálást pedig keresztben-hosszában géppel végezzék.

Fokozatosan rá kell térni a heterózis-kukoricavetőmag használatára. Ennek érdekében fokozott fejlesztéssel évente 25.000 kat. holdon kell heterózis-kukoricavetőmagot termelni. A heterózis-kukoricavetőmag minden mázáért 1,5 mázsa takarmánykukoricát kell adni. A heterózis-kukoricavetőmagot a termelőszövetkezetek és az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztnak szokványminőségű takarmánykukoricáért 1-1 arányban kaphják cserébe.

A kukoricaszárát a veszteségek elkerülése végett a törés után azonnal le kell takarítani, be kell szilózní, vagy beázás ellen biztosan védő kúpokba, kazlakba kell rakni.

3. A takarmánytermelést úgy kell megszervezni, hogy április közepétől kezdve a téli időszakig állandóan megfelelő mennyiségű zöldtakarmány álljon mind a termelőszövetkezetek, mind az egyéni gazdálkodók rendelkezésére.

A zöldtakarmányellátás folyamatosságának biztosítása érdekében nagyobb gondot kell fordítani a tavaszi vetésű zöldtakarmányok és a másodtermények ve-

tesésére. Ez utóbbiaknak fokozatosan mintegy 50 százalékát olyan növényfélékből kell elvetni, amelyek az őszi hónapokban zöldtakarmánnyként használhatók fel (círokfélék, szudáni fű, takarmánykaposzta.)

A tavaszi időszakban nagyobb mértékben kell alkalmazni a takarmányféléket, például a vöröshere, murokrépa rávetését a tavaszi és őszi gabonákra, vagy a sárgarépa együttes vetését mákkal, borsóval, stb.

A kettőstermelésben rejlő lehetőségek megfelelő hasznosítására 1954. évben 168.000 kat. holdon, 1955. évben 220.000 kat. holdon, 1956. évben 285.000 kat. holdon kell őszi keveréktakarmányt termelni.

A folyamatos nyári zöldtakarmányellátás megszervezése mellett növelni kell a nedvűs takarmányok - elsősorban a takarmányrépa - hozamát és el kell terjeszteni a legjobb természetű adórózsaszínű Bóta takarmányrépa-fajtát.

4. A silózás általánosság tétele érdekében 1954. évben 350.000 kat. holdon, 1955. évben 380.000 kat. holdon, 1956. évben 430.000 kat. holdon kell silótakarmányt termelni.

A silózást nemcsak a speciális silónövények termelésének kiterjesztésével, hanem azoknak a gyengébb minőségű takarmányoknak (kukoricaszár, napraforgótányér, stb) silózásával is növelni kell, amelyek így értékes takarmányokká alakíthatók át.

Gondoskodni kell arról, hogy 1954. év végére a termelőszövetkezetekben, valamint az állami gazdaságokban szarvasmarha és juh számosállatonként 3 köbméter, sertés számosállatonként fél köbméter állandó jellegű (beton, téglá) silóúr álljon rendelkezésre.

Ezt a silóúr 1956-ban szarvasmarha és juh számosállatonként legalább 5 köbméterre, sertés számosállatonként legalább egy köbméterre kell emelni.

A termelőszövetkezeti tagok

V. Az ipari és az olajos növények termelésének fokozásáról, az élelmiszer- és a könnyűipar nyersanyagalapjának növeléséről

A felszabadulás előtt az elmaradott, külterjes mezőgazdaságban az ipari növények termelésének teljesen alárendelt szerepe volt. A felszabadulás után az ipari és olajos kultúrák termelését sikerült nagy mértékben fellendíteni, de az ipari és olajos növények területi növekedésével nem tartott lépést a termésátlagok növekedése. Ennek oka részben a hazai nemesített vetőmagtermelés elhanyagolása, részben az őszi mélyszántás és trágyázás elmulasztása. Ezenkívül komoly hibák és hiányosságok mutatkoznak az egyes ipari növények termelési területeinek kijelölésében, a műtrágyaellátásban, a növényápolásban és a betakarítás gépesítésében is. A legjobb ipari növénytermelők eredményei bizonyítják a növények termelésében rejlő nagy lehetőségeket. A sárbogárdi Vörös Hajnal termelőszövetkezet például az 1952.

évi száraz esztendőben is kat. holdanként 403 mázsa cukorrépa-termést takarított be, az országos átlag többszörösét.

Az ipari és olajos növények termelésének fokozása érdekében a minisztertanács már intézkedett a szerződéses feltételek lényeges javításáról, az árak emeléséről. Ezen túl a következőket kell tenni:

1. Az ipari és olajos növények termelésének fokozását a következő években nem vetésterületük további növelésével, hanem a termésátlagok jelentős emelésével kell elérni. A cukorrépa, keader, dohány, repec, mák, cikória vetésterületét a jelenlegi szinten tartva, a napraforgó és a gyapot vetésterületét pedig csökkentve, minden erőfeszítést arra kell fordítani, hogy két-három éven belül országos viszonylatban holdanként a cukorrépánál 120 mázsa, a napraforgónál 7-8 má-

zsa, a rostkendernél 28 mázsa, a gyapotnál 4 mázsa és a dohánynál 7 mázsa termésátlagot érjünk el. Az állami gazdaságokban és a termelőszövetkezetekben azonban még ennél is magasabb legyen a terméseredmény. A komlótermést úgy kell fejleszteni, hogy a hazai szükségletet teljes mértékben fedezze.

2. A termésátlagok fokozása érdekében a legfontosabb feladat az ipari növények, elsősorban a cukorrépa, a keader és a gyapot alá az őszi mélyszántás és trágyázás elvégzése.

a) Az ipari növények alá történő jöminőségű őszi mélyszántás végett 1954. évtől kezdve - a rost- és magkender, valamint a gyapot termelésére kötött szerződések alapján - a termelőszövetkezetek és az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztnak számára lehetőleg a géppálmások

(Folytatás a 2. oldalon.)

vontatású rétygalut kell gyártani. A gyomirtás eredményessé tételére a géppálmások és az állami gazdaságok traktoros vontatású kaszáinak számát évente legalább 500-zal kell növelni, azonkívül legalább 2000 fogatos kaszát kell forgalomba hozni.

e) Az állatállomány jobb felforrósítása érdekében biztosítani kell az idejében végzett szénakaszálást. Arokkpartok, vasúti töltések, erdei tisztások és egyéb, géppel nem kaszálható területek fűtermésének betakarítását az állami gazdaságok és vállalatok részére is végezhető. Az erdőgazdaságok az eddiginél jóval nagyobb mértékben biztosítsák az erdők fűtermésének betakarítását.

d) A legelők és rétek gyökere megjavítását a szükségszerű talajjavításokkal együtt talajjavítási állomások végzik. A legelő- és rétvjavítási munkák helyi irányítását végző káderok oktatására 1954-ben legelő- és rétgazdasági mesterképzést kell szervezni.

Fokozott mértékben alkalmazni kell a takarmányok előkészítésénél a szecskázást, repavágást, fűszedést és szükség szerint az élesztőtést. Ennek érdekében a termelőszövetkezetek és az állami gazdaságok részére megfelelő minőségű nagyteljesítményű, gépi meghajtású szecskavágót és repavágót, az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztnak részére pedig kézi szecskavágót és repavágókat kell gyártani.

6. A szemestakarmányok jobb értékesítése érdekében szélesebb mértékben kell alkalmazni a szemestakarmányok darálását. A járási tanácsok adjanak ki a darálókat fenntartására engedélyeket. A géppálmások a darálást termény helyett pénzért végezzék. A termelőszövetkezetek és egyéni termelők kezelésében lévő vámdarálókat darálásnál a vámtól 5 százalékkal kell maximálni, ugyanakkor a darálótulajdonosok a vámkereseménnyel szabadon rendelkezhetnek.

Azokat a pásztorokat, akik a legelőknél a gyomnövényeket rendszeresen irtják, a fektetéeses trágyázást megsegyezik, külön díjazásban kell részesíteni.

A legelőknél a jászágó ivóvízellátásának javítására évente ezer új kutat és itatóberendezést kell létesíteni és az eddiginél nagyobb gondot kell fordítani a meglévő kutak karbantartására.

a) 1955-től évente 75.000 kat. hold javítását - elsősorban öntözött - legelőt kell műtrágyázni. Ehhez 1955-től évente 53.000 mázsa pótisót, 120.000 mázsa szuperfoszfátot, 26.000 mázsa káliumsót kell biztosítani.

b) A legelők és rétek felületének egyengetésével - többek között a kaszalógépek használatának lehetővé tételével céljából - a géppálmások részére 100 traktor-

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának határozata a mezőgazdasági termelés fejlesztéséről

(Folytatás a 2. oldalról.)

Minden községi és városi tanács dolgozzon ki hároméves gyümölcslétevével tervet az utak, utak, terek, parkok és egyéb közterületek díó-, cseresznye és eperlével való beültetésére.

2. A telepítések és pótlások előfeltételeinek megteremtése érdekében a gyümölcsfaiskolai anyag termelését jelentősen fokozni kell oly módon, hogy a termelés évi mennyisége 1958-ra már évi négy millió darabra emelkedjék. Az állami gazdaságok a faiskolák területét 1956-ig évente 400 kat. holddal növeljék. Ezenkívül engedélyt kell adni minden jelentkező termelőszövetkezetnek, városi és községi tanácsnak és egyéni gazdálkodó kertészeknek — állami növényegészségügyi ellenőrzés mellett — faiskola létesítésére és a csemegek forgalombahozására.

3. A gyümölcstermelés fejlesztése érdekében a termelőszövetkezetek, egyéni termelők és állami gazdaságok javítsák meg először a növényvédelmi munkáikat, a gyümölcsök egyedi kezelését, ápolását.

Elengedő számú mézszelvényező üstöt kell biztosítani ahhoz, hogy a termelőszövetkezetek és az egyéni termelők védekezni tudjanak a pajzstetű ellen. Az olajos permetezést háromévesként legfeljebb egyszer szabad alkalmazni. A nyári permetezésekhez gondoskodni kell elegendő mennyiségű felkolloidkén-készítményekről.

4. Nagy gondot kell fordítani a szőlőterületeink gyorsabb ütemű, fokozatos felújítására és 1956-ig, a meglévő szőlőterületeken a hiányt pótolni kell, emellett meg kell kezdeni újabb szőlők telepítését.

1959-ig 70.000—75.000 kat. hold szőlőt kell telepíteni. A termelőszövetkezetek számára ingyenes szaporítóanyag biztosításával kell lehetővé tenni, hogy 1959-ig 20.000—24.000 kat. hold telepítést végezzenek. Az állami gazdaságok ebben az időszakban 9000 kat. hold szőlőt telepítsenek. Elő kell segíteni, hogy az előirányzott telepítések zömét, mintegy 40.000—42.000 kat. hold telepítését az egyéni termelők, illetve a termelőszövetkezeti tagok háztáji gazdaságukban vé-

gezzék el. Külön gondot kell fordítani a történelmi borvidékek, elsősorban a Tokaj-Hegyalja szőlőtermelésének és borgazdaságának fejlesztésére. Pest, Bács-Kiskun és Csongrád megyékben a mennyiségi fehérborfajták, a tokaj-hegyaljai, badacsony-balatonfüredi és somlói borvidékeken a minőségi fehérborfajták, Villány, Szekszárd, Eger és Sopron vidékén a minőségi vörösborfajták telepítését kell nagy mértékben fokozni. A csemegezőlő telepítését országsszerte növelni kell, de különösen Pest, Bács-Kiskun és Heves megyékben.

A telepítések érdekében 1957-ig az állami gazdaságok szőlővessző-anyatelepeinek területét 1500 kat. holdra kell kiegészíteni. Ingyenes szaporítóanyag juttatásával, beruházási támogatással, a terület beadás kötelezettség alóli mentesítésével elő kell segíteni, hogy a termelőszövetkezetek mintegy 500 kat. hold anyatelepet létesítsenek. A szőlőültetvényterület 1954-től 1959-ig az állami gazdaságokban és termelőszövetkezetekben fokozatosan évi 14 millió darabra, a gyökere európai szőlővessző termelését pedig 25 millió darabra kell emelni. Teljesen szabaddá kell tenni a szaporítóanyag előállítását és eladását.

5. A felújítás és pótlás, valamint a szőlők jobb megművelése révén a terméshozamot 1959-ig mintegy 32 százalékkal kell emelni. A termelőképeséget a bujtással, szőlővesszővel sít. kell fokozni, a tőke erőállapota szerint. A kiöregedett szőlők kivágását és teljes újraterületét engedélyezni kell.

A növényvédelem elősegítésére növelni kell a rézből készült hálós és motoros permetezőgépek gyártását és a szűkös mennyiségű részegyet szabadforgalomba kell hozni.

1959-ig oltványszőlőinknek legalább fele, homoki szőlőinknek egyharmada megfelelő támaszrendszerrel legyen ellátva.

A borok minőségének megjavítása érdekében a borok kezelésére és érlelésére szolgáló tartályokat hat év alatt folyamatosan egymillió hektoliterrel kell növelni.

VIII. Az állattenyésztés fejlesztéséről, a lakosság jobb hús- és zsírelátásáról

A háborús pusztítások nyomán mintegy felére csökkent állományunk, az egymást követő száraz esztendőkké ellenére, nemcsak helyreállt, hanem lényegesen a háború előtti színvonal fölé emelkedett. A kapitalista idők termelésére jellemző alacsony hozamokat azonban eddig még nem sikerült felszámolni és emiatt állattenyésztésünk nem tudja teljesen kielégíteni állati eredetű élelmiszerekkel a lakosság növekvő szükségletét.

Különösen kedvezőtlen a szarvasmarha-tenyésztés helyzete. A szarvasmarhaállományon belül a tehének alacsony száma is akadályozza a tej-össztermelésének megfelelő növekedését, s az állomány kielégítő szaporodását.

Országosan évről-évre nagy veszteséget jelent az elhullások magas száma, elsősorban a rossz takarmányozás, a felnevelési és tartási hibák, valamint az állategészségügy elmaradottsága miatt.

A kedvezőtlen eredmények mellett egyes állami gazdaságok, termelőszövetkezetek kiváló eredményt értek el még az elmúlt év rendkívül kedvezőtlen takarmánytermelés mellett is. Így Lukács Imre, a makói Táncsics termelőszövetkezet sertésgondozója 20 fehérhússertés kocától három

évtől 1020 malacot nevelt fel. Különösen jó eredmények születtek a juhászatban: Retter György, a turkevei Táncsics termelőszövetkezet juhásza 182 darab fésűs merinó anyánál 6.46 kg nyírósúlyt és 140 százalékos bányászaporulatot ért el; Szűcs Sándor, a mezőhegyesi társaság állattenyésztő állami gazdaság juhásza 155 anyánál 8.36 kg nyírósúlyt ért el. Legjobb tőgazdaságainkban elérték a 6-8 mázsa holdankénti hozamot.

Az állattenyésztés alacsony hozamának legfőbb oka az, hogy nincs biztosítva a folyamatos takarmányellátás. A kedvezőtlen időjárású években az állomány leromlik termelékenységű visszacsúsz. Ezenkívül az építkezés sem követi az állattenyésztés fejlődését. A termelőszövetkezetekben és állami gazdaságokban nincs biztosítva az állatok jó elhelyezése, a takarmányok helyes tárolása.

Igen alacsony a tenyésztői munka színvonala, rosszul tartják az apaállatokat és elhanyagolt a törzskönyvezés munkája.

Az elkövetkező 2-3 évben az állattenyésztésben az alapvető feladat a hozamok növelése: a vágási súlyok, az egy tehénre eső tejhozam, az egy juhra eső gyapjúhozam, az egy tojótyúkra eső tojóhozam emelése. Az állat-

latállomány számszerű növelését elsősorban a tehén- és juhállományonál, továbbá a baromfiállományonál kell célul kitűzni.

A nagyobb szaporaság elérése céljából a földművelésügyi miniszter gondoskodik arról, hogy a termelőszövetkezetek és az egyéni állattartók anyatelepeinek javítására alkalmas állatok: bika, mén, kos, kan álljon rendelkezésre.

A termelőszövetkezetek és állami gazdaságok az állatok gondozását lelkiismeretes, hozzáértő dolgozókra bízzák és gondoskodjanak az állatok jó elhelyezéséről, helyes takarmányozásáról, valamint rendszeres ápolásukról.

Az ország egész állatállománya tenyésztékének növelése érdekében az állami gazdaságokban, valamint a fejlett állattenyésztéssel rendelkező termelőszövetkezetekben növelni kell a törzstenyésztések számát.

1. SZARVASMARHATENYÉSZTÉS.

a) A szarvasmarhatenyésztés gyors mennyiségi és minőségi fejlesztése érdekében 1956. év végéig a szarvasmarhaállományt legalább 2.2 millió darabra, ezen belül a tehénállományt 1.1 millió darabra kell növelni. Elsősorban a termelőszövetkezeti tagok háztáji és az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti gazdaságaiban kell az állományt növelni.

b) Elsősorban az ország állományának zömét alkotó magyartarka-fajta tenyésztésének és takarmányozásának megjavításával a tejszűrés, a betegségekkel szemben való ellenálló képességet és a hústermelést kell növelni.

c) A földművelésügyi miniszter biztosítsa, hogy az 1956. év végére országosan legalább 100.000 darab tehén tartásának törzskönyvi ellenőrzés alatt. Segíteni kell tenyésztési munkájukban az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti tagokat, velük tenyésztési szerződéseket kell kötni, 1956. év végéig az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti tulajdonában levő legértékesebb tehéneket törzskönyvezni kell.

d) Az eddiginél nagyobb gondot kell fordítani az apaállatellátásra és az apaállatok minőségének megjavítására. Amely apaállatról kell gondoskodni, hogy utópóroztatás is mindenütt végrehajtható legyen. A termelőszövetkezetek és az egyéni termelők tehén- és úszállományát két eredménytelen párosítás után az állatorvos köteles állategészségügyi kezelés alá venni.

A kiváló apaállatok tenyésztékének fokozottabb kihasználása érdekében széles körben el kell terjeszteni a mesterséges termékenyítést, 1954-ben legalább 50 ezer, 1955-ben 80 ezer, 1956-ban legalább százezer tehénet kell mesterségesen termékenyíteni.

e) A tehéneket tejhozamuknak megfelelően — egyedileg — kell takarmányozni. A zöld futószalag bevezetésével kora tavasztól késő őszig gondoskodni kell a tehének zöldtakarmánnyal való ellátásáról. A termelőszövetkezetekben és állami gazdaságokban mindenütt át kell térni a naponta háromszori fejésre. Ahol az előfeltételek megvannak, a borjúnevelés maradi szoptatásos módszerét a gazdaságosabb itatásos módszerre kell felváltani.

A fejk munkájának megkönnyítése érdekében az 1956. év végéig legalább 500 termelőszövetkezetben és állami gazdaságban kell bevezetni a gépi fejtést és legalább 500 tehénistállót kell felszerelni szelepes önitató berendezéssel.

f) Feladatuk kell kitűznie, hogy az 1956. év végére minden termelőszövetkezetnek legyen közös szarvasmarhatenyésztése és minden család termelőszövetkezetébe legyen háztáji tehén. A termelőszövetkezetek részére elsősorban vemhes úszók vásárlására az állatok értékének 50 százalékaig terjedhető hosszúlejratú hitelt kell biztosítani.

g) A termelőszövetkezeti tagok és a dolgozó parasztság számára érdekeztető biztosító üszökeket kell szervezni.

h) Törzskönyvi ellenőrzés alatt álló tehének után — tejhozamuk arányában — a termelőszövetkezeteknek és az egyéni gazdálkodó dolgozó parasztnak hatóság által abraktakarmányt kell juttatni, ha a termelt tejnek legalább hatvan százaléka átadják a begyűjtőszerveknek. Az abrakjuttatás mértéke a következő legyen: legalább 6000 kg igazolt évi tejtermelés esetén 15 mázsa, 5000 kg után 11 mázsa, 4000 kg után 8 mázsa és 3000 kg után 5 mázsa.

i) Fokozni kell a meddőség, a brucellózis és a gümőkór elleni küzdelmet. Meg kell javítani a brucellózis elleni vakcina minőségét.

2. LÓTENYÉSZTÉS.

Meg kell szüntetni azt a helytelen szemléletet, mely a lótenyésztés jelentőségét a gépesítés fejlődése miatt lebecsülte. A továbbiakban elsősorban a lóállomány minőségét kell javítani. Ez most lótenyésztésünk legfőbb feladata.

a) A termelőszövetkezeteknek állami támogatást kell nyújtani törzskönyvi vásárlására és csikótelepek létesítésére.

b) Az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti lótenyésztésének fejlesztése érdekében a köztulajdonba átvett és törzstenyésztéssel ellátott jóménű állományokból minőségét kell megerősíteni.

c) Az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti tenyésztési kedvezmények elősegítésére a törzskönyvezett állományok támogatása céljából a termelőszövetkezetek és az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti tagoktól a hízócsikókat pedig arra az évre, amelyben ellettek, el kell engedni.

3. SERTÉSTENYÉSZTÉS.

a) 1956. évig el kell érni, hogy országos átlagban egy koca után évente legalább 7.6 sertést neveljenek fel s a hízalásnál a takarmányértékesség országos átlaga 20 százaléka fölé emelkedjen. A lakosság hús- és zsírelátásának biztosítása érdekében országosan legalább 5.5 millió sertést, ezen belül 610.000 kocát kell tartani. Hússertésállományunkat a felhívás alapján növekedésével arányosan az 1953. évi 26 százalékról 1956-ig 38 százalékra kell növelni. A termelőszövetkezetek 1954. év végére érjék el, hogy közös koca-állományuk szaporulata biztosítsa hízósertésbeadási kötelezettségük teljesítését.

b) Az ország minden területén bármely sertésfajta tenyésztését meg kell engedni és elő kell segíteni. A tenyésztésnél szem előtt kell tartani, hogy a hússertés-fajták közül elsősorban a fehér hússertés-fajtát kell tenyésztetni, és pedig — az éghajlati adottságok figyelembevételével — főként a Dunántúlon, továbbá a nagy tejjűjtő központok és húsfeldolgozó telepek közelében. Az ország többi részén a jelenlegi sertésállomány 70 százalékát kitevő mangalicának és első kereszteléséből származó ivadékainak tenyésztését kell elősegíteni. Berkis-sertést Bács-Kiskun megye déli részén és az ezzel határos területeken, különösen a haszonállat előállítás céljára kell tenyésztetni. A száraz, meleg ég-

hajlattal szemben kevésbé érzékeny kornvall sertés tenyésztésének elterjedését a Duna-Tisza-közén kell elősegíteni. A mangalica-fajta szaporaságának továbbfejlesztését és fejlődőképességének megjavítását kell célul kitűzni.

c) Kedvezőbb szaporulati eredmények elérése és a választás utáni elhullás csökkentése érdekében a sertésállomány egzszerűsége, tenyésztés szerinti tartására az eddiginél sokkal nagyobb gondot kell fordítani. A sertésállományt farmok, gazdaságok céljából más állattenyésztési ágakkal (tehenészet, hizlalda) kell összekapcsolni.

d) A szülőkocák kivételével terhesnek kell az évenként kétszer malacoztatás általános elterjedésére. A szoptatás ideje alatt nagy gondot kell fordítani a kocák tenyészkonfíciójának fenntartására. Különös gondot kell fordítani a szoptalmalacok korai és fehérjédús takarmányozására. A begyűjtési miniszter és az élelmiszeripari miniszter gondoskodjanak arról, hogy a malacnevelés céljára 1954-től évente legalább 100.000 mázsa hántolt, zsírdús olajpogácsát állítsanak elő.

e) A malacok takarmányértékességének, ellenálló képességének, növekedési erejének fokozása, valamint a vágott árú kedvezőbb húsarányának biztosítása érdekében — a tenyészgazdaságok kivételével — széles körben alkalmazni kell a haszonállatelőállítás keresztesztét. Ezekben a gazdaságokban a zsírjellegű kocaállomány szaporaságának fokozására az első keresztelésből származó kocákat kell tenyésztesztébe állítani.

f) A termelőszövetkezetek és egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti sertésállományának javítása céljából az állami gazdaságokból évente 30.000 darab koca-szülőt kell részükre kedvező feltételek mellett juttatni.

Ugyanakkor a termelőszövetkezetek és egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti tagok törzskönyvezett állományának támogatása céljából a termelőszövetkezetek és az egyéni gazdálkodó dolgozó paraszti tagoktól a hízócsikókat pedig arra az évre, amelyben ellettek, el kell engedni.

g) A földművelésügyi minisztériumnak 1956. év végéig legalább 50.000 koca törzskönyvezéséről kell gondoskodnia.

h) Meg kell javítani a sertéspestis, sertésbubón, brucellózis s meg kell kezdeni a hólyagfertőzést elleni védekezést. Tovább kell javítani az oltóanyagok minőségét.

4. JUHTENYÉSZTÉS.

a) A gazdaságos juhtartás minden lehetőségének maradéktalan kihasználása érdekében juhállományunkat 1956. év végéig 2.3 millióra, darabonkénti gyapjúhozamát pedig átlagosan 3.8 kg-ra kell emelni.

b) Elsősorban a magas gyapjúhozamú, emellett fejésre is alkalmas, fésűgyapjút termelő merinó juhajtást kell tenyésztetni, a cigája jelenlegi állományozásának fenntartása mellett.

c) A földművelésügyi miniszter biztosítsa, hogy 1956. év végéig legalább 80.000 anyajuhot tartásának törzskönyvi ellenőrzés alatt. A juhállomány minőségének javítása céljából a földművelésügyi miniszter és a könyv- és állattenyésztési ágakkal (tehenészet, hizlalda) kell összekapcsolni.

(Folytatás a 4. oldalra.)

A Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának határozata a mezőgazdasági termelés fejlesztéséről

(Folytatás a 4. oldalról.)

találni kell. A jutalmazás összege 100.000 forintig terjedhet.

6. A mezőgazdaság gépesítésében fontos feladat vár a munkásoktól, különösen a mezőgazdasági gépiparban dolgozó kommunistáktól, akik felelősek azért, hogy a mezőgazdasági gépek, alkatrészek, határidőre, jó minőségben legyártásra kerüljenek.

B.

A gépalomásokon a mezőgazdasági munkák gépesítésének meggyújtása érdekében az alábbiakat kell tenni:

1. A gépalomások vezetőit fel kell tenni a termelőszövetkezetek terméseredményeinek növeléséért, elsősorban a növénytermelés területén, de a többi termelési ágakban is. További feladatuk a dolgozó paraszti termelésének elősegítése, a számkra végzett jövedelmi gépi munkáinak útján.

2. Minden gépalomáson javítóhelyet, géptároló színek, üzemanyag- és alkatrész-raktárt, üzem mosdót, öltözőt és pihenőhelyiséget kell építeni. Az 1954-1956. évi népgazdasági tervekben elő kell írni a 260 gépalomási típus-javítóhely és a hozzá szükséges üzem épületek felépítését.

a) 1954-1956-ban nyitni betonteret kell építeni a gépek szabadban történő tárolására és biztosítani kell a gépalomások víz-ellátását.

b) A gépalomásokon az üzemanyag tárolására az 1954. évben 166 darab, 1955-ben 150 darab, 1956-ban ugyancsak 150 darab 25 köbméteres, rezekes vaslemez-tartályt, a brigádszállásokon 600 darab, egyenként háromköbméteres vaslemez-tartályt, 20.000 darab 200 literes és 5000 darab 50 literes vashordót, megfelelő számú kézi szivattyút és az üzemanyag kezeléséhez szükséges egyéb felszerelést kell biztosítani.

3. A megyei gépjavító vállalatok fejlesztésére 1954-1956. években 60 millió forint építkezési beruházást kell fordítani. Ebből 1954-ben hétmillió forintot keretben a nyíregyházi típus-javító-üzemet kell felépíteni, továbbá 10 millió forintot keretben a meglévő műhelyeket kell korszerűsíteni.

Az építésügyi miniszter a gépalomások és a megyei gépjavító vállalatok építkezéseit minden más építkezést megelőzve végeztessen el.

A mezőgazdasági gépek javításához az 1954-1956. évi népgazdasági tervekben évente egyenlő arányban legalább 600 darab esztergápad, 50 millió forint értékű műhelyfelszereléshez szükséges egyéb szerszám-gép, 35 millió forint értékű műhelyberendezést és ebből ötmillió forint értékű mérőszerszám-gépjáratását, valamint 330 darab 1,5-2 tonnás tehergépkocsira szerelt mozgójavítóhely gyártását és felszerelését kell előírni.

1954-1955-ben meg kell teremteni a mezőgazdasági gépek fődarabcsere javításának lehetőségét és e célra a megyei gépjavító vállalatoknál a gépek 10 százalékának megfelelő fődarabcsere-alapot kell biztosítani a traktorok és kombájnok főjavításának elvégzésére.

4. A gépalomási dolgozók

munkabérüket az államtól kapják az alábbiak szerint:

a) Minden traktor- és kombájnvezető, tekintet nélkül arra, hogy tagja-e valamely termelőszövetkezetnek, vagy nem, a termelőszövetkezetekben végzett munkáért minden teljesített műszaknorma után a gépalomástól biztosított pénzbeni és természetbeni fizetést kap.

Ezenfelül a traktorvezető, a kombájnvezető, a munkagépkezelő és a segédkombájnvezető a termelőszövetkezet zárszámadásakor minden elért munkagegység után olyan természetbeni és pénzbeni jutalásban részesüljön, amelyen mértékben az egy munkagegységre eső termelőszövetkezeti jövedelem meghaladja a biztosított bért.

A műszaknormáért járó munkagegység változatlan marad.

Az egyéniileg gazdálkodó dolgozó paraszti földjein végzett munkáért a traktorvezető, a kombájnvezető, a munkagépkezelő és a segédkombájnvezető a gépalomástól pénzbeni és természetbeni teljesítménybért kap.

A munkagépkezelő és a segédkombájnvezető 70 százalékát kapja a traktor- és kombájnvezető készpénzben és természetbeni megállapított bérének.

A készpénzbért közvetlenül, a természetbeni bért az állami terménybegyűjtő útján fizeti a gépalomás. Az évi terményjárautóságot két részletben, minden év július 31-ig és november 30-ig kell kiadni.

b) A gépjavításban résztvevő traktorvezetők és egyéb dolgozók bérért a javítások idején, a műhelymunkások bérért egész évben az évi I. a. számú karbantartó tarifával kell elszámolni.

c) A dolgozók érdekességének fokozása céljából új prímium-rendszert kell kidolgozni, figyelemmel a termelőszövetkezetben elért eredményekre.

d) A gépalomások állandó dolgozóit társadalombiztosításban és családpótlékban kell részesíteni.

e) 1954-ben 1000 brigádszállás rendezéséhez szükséges összeget kell a költségvetés keretében előirányozni. Az állandó szálláshellyel nem rendelkező brigádok részére a kohó- és gépipari miniszter gondoskodik 1954-1956-ban 1000, egyenként legalább 8 személyes lakókocsit legyártásáról.

5. A traktorosok képzettségének meggyújtására az ipari tanintézetekben alkalmazott képzési rendszerre kell áttérni. A traktorépzésképzést, az ipari tanulóképzés mintájára, 18 hónapos időtartammal kell megszervezni. 1954-ben 3000, 1955-ben 4000 17-19 éves tanuló képzését kell megkezdeni. A kiképzetteknek a tanfolyamok elvégzése után a gépalomásokon legalább három évig kell szakmájukban dolgozniuk.

A földművelésügyi miniszter 1954-től kezdődően szervezen 6 hónapos traktorépzésképző tanfolyamokat 22-26 éves dolgozók számára, akik korábban szolgálatukat teljesítették és a traktorvezetésben vagy szerelői munkában legalább egyéves tapasztalattal rendelkeznek. Ezen a tanfolyamon évente 4000-4000 traktorvezetőt kell kiképezni.

A kombájnvezetőket és egyéb speciális gépkezelőket hasonló elvek szerint kell átképezni.

A műhelymunkások és a me-

gyei gépjavító vállalatok szakmunkásainak utánpótlására az MTH irányítása alá tartozó tanulóképzés keretében traktormotorszerelő, esztergályos és kovácshegesztő szakmunkásokat kell kiképezni. A traktoros- és szakmunkástanulók kiképzésük ideje alatt az ipari tanulókhöz hasonlóan ingyenes egyenruha- és munkaruhajuttatásban és ellátásban részesülnek.

A gépalomások dolgozói részére naponta az eddig megállapított hozzájárulással háromszori étkezést, ebből egyszer melegítéssel való ellátást kell biztosítani. Ha a szántóföldeken dolgozó traktorosbrigádok részére a gépalomás az étkezést nem tudja biztosítani, a napi étkezési hozzájárulást 4 forintra kell felemelni.

A traktorvezetők részére önköltségi áron egyenruhát kell biztosítani. A gépalomás minden családfenntartó dolgozója részére háztáji földet kell adni.

A gépalomások dolgozói lakásvizonyainak meggyújtására az

X. A mezőgazdasági szervek irányításának meggyújtásáról; a mezőgazdasági szakemberek bevonásáról a termelés közvetlen irányításába; a szakotatás és a tudományos munka meggyújtásáról

A mezőgazdasági termelés állami irányítása és annak szervezete nem felel meg a követelményeknek. A legfőbb hiba az, hogy a mezőgazdasági szakemberek irodákban ülnek, adminisztrációval vannak leköltve és nem szervezik a termelést.

A szakemberképzés színvonalát és szűk specializálását sem felel meg a mezőgazdasági termelés előtt álló feladatoknak.

A mezőgazdaság állami irányításában nagyfokú központosítás van, ami a helyi tanácsok hatáskörét az utasítások továbbítására és végrehajtására ellenőrzésére szűkítette le és egyben gúszba kötötte a termelőszövetkezetek, állami gazdaságok, gépalomások kezdeményezését is. A központosítás túlhajtása következtében a megyei, járási és a községi tanácsok a mezőgazdaság helyi problémáit képtelenek helyesen megoldani és a dolgozók tömegét bevonnak a mezőgazdaság fejlesztése érdekében végzett munkákba.

Mindez a mezőgazdasági szervek — a földművelésügyi minisztérium, a megyei és a járási tanácsok mezőgazdasági osztályainak — mértékelt felduzzasztására és az operatív vezetés helyett bürokratikus utasítások tömegével vezetett. Emiatt a földművelésügyi minisztériumban háttérbe szorult a mezőgazdaság állami irányításának egyik legfontosabb része: a szakmai propagandamunka.

A termelőszövetkezetek, állami gazdaságok és az egyéniileg gazdálkodó dolgozó paraszti legjobbjait eredményeit a propaganda nem népszerűsíti, nem ismereti azokat a módszereket, amelyek segítségével az eredményeket elértek. Mindezeknek a hibáknak a gyökere elsősorban magában a földművelésügyi minisztériumban van, másodsorban a megyei és a járási mezőgazdasági szervekben.

A mezőgazdasági tudományos munka is elmarad még a gyakorlat követelményeitől és elért eredményeit sem terjedtek el a gyakorlatban.

1. A mezőgazdasági termelés irányító szervezetnek meggyújtása érdekében az alábbi intézkedéseket kell tenni:

a) A mezőgazdasági állami irányításban a túlzott központosítást meg kell szüntetni. A földművelésügyi miniszter a terme-

lyési lakásépítkezés széleskörű fejlesztését kell lehetővé tenni. 1954-ben a gépalomások településeinek közelében 500 szolgálati lakást kell építeni.

6. A vezetés színvonalának emelése érdekében:

a) 1956-tól gépalomási igazgatójává, főmérnökévé, főagronómusává főagronómusok, illetőleg felsőfokú képzettséggel rendelkező agronómusok nevezhetők ki. A gépjavító vállalatoknál főmérnöké csak egyetemi végzettséggel és megfelelő gyakorlattal rendelkező mérnököt lehet kinevezni.

b) Azoknak a gépalomási igazgatóknak, akik szakképzettséggel nem rendelkeznek, de kellő hozzáértéssel vezetik a gépalomást, segítséget kell nyújtani szakképzettségük fokozására.

c) 1954-ben az Agrártudományi Egyetem gépesítési karán végzetek közül 50, a Műszaki Egyetem gépészmérnöki és gépjáratómérnöki karán végzetek közül 25-25 mérnököt, az ipar és a népgazdaság egyéb ágaiból 1954-

ben további 50 mérnököt kell a mezőgazdaságba átirányítani.

d) A gépalomások vezetői dolgozóinak (igazgató, főmérnök, főagronómus, vezető könyvelő, vezető mechanikus, körzeti mechanikus, munkairányító) fizetését az iskolai végzettségtől, az eltöltött szolgálati évektől és a tervfeladat nagyságától függően kell megállapítani.

e) A gépalomási irányító munkakörben működő vezető dolgozókat a gépalomási tervek teljesítése, a magasabb természetlagok elérése alapján premizálni kell.

7. 1954-56-ban önkéntes jelentkezés alapján az iparból a gépalomásokra és állami gazdaságokra át kell irányítani mintegy 5000 tapasztalt, képzett szakmunkást részben a javítóüzemekbe, részben pedig traktorosgépsznek és kombájnvezetőnek.

A földművelésügyi minisztérium gondoskodik ezeknek az ipari munkásoknak átképzéséről, illetve továbbképzéséről és elhelyezéséről.

lens közvetlen irányításával kapcsolatos feladatok zömét adja át a helyi tanács és mezőgazdasági szerveknek, ugyanakkor fordítson nagyobb gondot ezek munkájának meggyújtására. A mezőgazdasági termelés fejlesztésére irányuló feladatok végrehajtását a helyi viszonyok figyelembevételével a megyei, a járási és a községi tanácsok szervezzék meg, elsősorban a mezőgazdaság dolgozó körében végzett felvilágosító, mozgósító tevékenységük gyökeres meggyújtásával. Ehhez a tanácsok népművelési szervei és intézményei adjanak messzemenő segítséget.

b) A gépalomások körzeti agronómusi rendszerét meg kell szüntetni, helyette létre kell hozni a termelőszövetkezetekbe, illetve a községekbe kihelyezett agronómusi hálózatot úgy, hogy egy agronómusra általában 2500-3000 kat. hold szántóterület jusson. Az agronómusnak, aki továbbra is a gépalomási állományban marad — elsősorban a termelőszövetkezetek munkáját kell elősegíteni, de ugyanakkor minden segítséget meg kell adni az egyéniileg gazdálkodó dolgozó paraszti számára is. Legfeljebb a 600-700 kat. holdnál nagyobb termelőszövetkezetekben külön agronómust kell helyezni.

Az ország főbb zöldség-, gyümölcs- és szőlőtermelő vidékein a gépalomásokat specializálni kell a kertészeti és szőlészeti munkálatok elvégzésére és ezekre a gépalomásokra kertész és szőlész szakembereket kell beosztani.

c) Minden járásban létre kell hozni egy állattenyésztőállomást, amelynek fő feladata a törzskönyvezés és az apaállatgazdálkodás.

Az országos növényvédelmi szolgálatot decentralizálni kell és létre kell hozni 17 növényvédődállomást, amelyek ellátnak az állami feladatok középső védekezést (burgonyabogár, amerikai fehér szövőlepkék stb.), és segítséget nyújtanak a termelőknak a pajzstetvek és más kártevők elleni védekezésben.

Megyéenként öntözősi és talajjavítási állomásokot kell létesíteni és feladatukká kell tenni a belső öntözőtelepek megépítését, a talajjavítás elvégzését.

d) A földművelésügyi minisztérium az eddiginél nagyobb gondot fordítson a szakmai propagandára. Meg kell javítani az

írások propaganda szakmai színvonalát, világosabbá kell tenni nyelvezetét, a kiadványok készítése során figyelembe kell venni az egyes tájak adottságait. A népművelési miniszter a földművelésügyi miniszterrel együttműködve a mezőgazdasági oktató- és dokumentumfilmek, filmhíradók betétek és hangfelvételek számát. A hároméves téli mezőgazdasági tanfolyamokat meg kell illeszteni az állami szakotatás szervezeteibe és a tanfolyamot végzetek kapják meg az Arany- illetve Ezüstkalászos földművelési-díjnyújtást.

A mezőgazdasági szakkörök segítségével tömegmértékűvé kell tenni a mezőgazdasági kísérletezést és a korszerű termelési eljárások alkalmazását. A szakkörök működéséhez szükséges anyagi eszközöket állami támogatással kell biztosítani. A Micsurin Agrártudományi Egyesület tevékenységét ki kell terjeszteni és feladatává kell tenni a mezőgazdasági ismeretek társadalmi úton való elterjesztését.

A földművelésügyi miniszter az 1954. évtől kezdve évente szervezesse meg a hagyományos országos mezőgazdasági kiállítást és tenyésztésvásárt Budapesten, emellett az elmúlt évek jó tapasztalatai alapján évente rendezzen megévente is vásárokat egybekötött mezőgazdasági kiállításokkal. Rá kell térni arra a rendszerre, hogy a kiállításokon azok a termelőszövetkezetek, állami gazdaságok és egyéniileg gazdálkodó dolgozó paraszti vesznek részt, akik az előző gazdasági évben jó termelési eredményt értek el.

e) A dolgozó paraszti körben népszerű „Szabad Föld” nyújtson még több szakmai segítséget a mezőgazdasági termelés fejlesztéséhez.

2. Mezőgazdasági oktatásunk hibáinak kiküszöbölésére az alábbi intézkedéseket kell tenni:

a) 1954 őszén újból meg kell nyitni — az 1953. év őszén megnyitott Debreceni Mezőgazdasági Akadémiához hasonló szervezettel — a Keszthelyi és a Magyaróvári Mezőgazdasági Akadémiát.

b) A mezőgazdaságban dolgozó műszaki kaderszükséglet biztosítására és a tanítási színvonal emelése érdekében az Agráregyetem gépesítési karát önálló Me-

(Folytatás a 6. oldalon.)

